

**Sygn. akt I 1 C 43/18**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2018 roku

#### **Sąd Rejonowy w Gdyni**

Wydział I Cywilny – Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: Katarzyna Nowak

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2018 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **N. Z.**

przeciwko: **A. O.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. O. na rzecz powódki N. Z. kwotę 875 zł 17 gr (osiemset siedemdziesiąt pięć złotych 17/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 września 2017 r. do dnia zapłaty;

I. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 308 zł 72 gr (trzysta osiem złotych 72/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

## ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w Rep. C;

2. akta przedłożyć z wpływem lub za 28 dni.

G., dnia 21 grudnia 2018 r.

## UZASADNIENIE

Powódka N. Z. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. O. kwoty 1.650 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 lipca 2017 r. do dnia zapłaty oraz o obciążenie pozwanej obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie powódka podała, że żądana kwota odpowiada wielkości kaucji przekazanej przez nią pozwanej przy zawarciu przez strony umowy najmu. Wskazała też, że pozwana zatrzymała kaucję, nie przedstawiając według twierdzeń powódki, żadnych rachunków za opłaty i media lub innych okoliczności uzasadniających zatrzymanie kaucji.

W odpowiedzi na pozew pozwana zgłosiła zarzut potrącenia i wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana podniosła bowiem że wpłacona przez powódkę kaucja została przez nią w całości przeznaczona: na pokrycie rachunków za media, których nie pokryły ryczałtowe zaliczki uiszczane przez powódkę podczas trwania umowy najmu oraz na pokrycie kosztów związanych z usunięciem uszkodzeń dokonanych przez powódkę, a obejmujących koszt naprawy podłokietników narożnika, zakupu nowej półki do lodówki, wymiany szafki w łazience, kary umownej za sprzątanie oraz porady prawnej.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe. Powódka żądała bowiem zasądzenia całości wpłaconej przez nią kaucji, przecząc by pozwana wykazała podstawy jej zatrzymania; pozwana zaś wносиła o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 sierpnia 2016 r. pozwana A. O. (wynajmujący) zawarła z R. P. (1) oraz R. P. (2) umowę lokalu mieszkalnego przy ul. (...) nr mieszkania (...) w G.. Umowa została zawarta na czas określony od dnia 1 września 2016 r. do dnia 25 czerwca 2017 r.

W dniu 15 grudnia 2016 r. pozwana A. O. zawarła aneks do umowy najmu, zgodnie z którym powódka N. Z. wstąpiła w prawa i obowiązki najemcy. Cena najmu od stycznia 2017 r. została określona na kwotę 1 350 zł.

Zgodnie z §4 umowy powódka zobowiązana była do wpłaty pozwanej kaucji w wysokości 1.600 zł, która stanowiła zabezpieczenie na wypadek powstania zaległości czynszowych i eksploatacyjnych oraz pokrycia należności związanych z usunięciem ewentualnych usterek i zniszczeń, powstałych w przedmiocie najmu z winy najemcy. Kaucja powinna zostać zwrócona powódce bez oprocentowania najwcześniej w dniu opuszczenia przez nią lokalu, najpóźniej w ciągu 7 dni od dnia zakończenia okresu najmu, nie wcześniej jednak niż po dokonaniu ostatecznych rozliczeń pomiędzy stronami, zaakceptowanych przez obie strony.

W §2 pkt 6 umowy ustalono natomiast, że przekazanie jak i zwrot lokalu zostanie określony protokołem zdawczo – odbiorczym, określającym również stan lokalu, podpisanym przez strony. Najemca mógł zgłosić w ciągu 7 dni ewentualnie zauważone usterki, które nie będą go obciążały, a których nie zauważył w momencie przejęcia mieszkania. Podobnie wynajmujący po przejęciu mieszkania miał prawo zgłosić zauważone ewentualne usterki w ciągu 7 dni od dnia odebrania mieszkania, które miały obciążać najemcę. Termin 7–dniowy nie miał zastosowania, jeżeli strona mogła dostatecznie udokumentować ewentualne usterki lub szkody np. poprzez materiał zdjęciowy.

dowód: umowa najmu umowa najmu z dn. 17.08.2016 r. – k. 20 - 24, aneks do umowy najmu z dn. 5.12.2016 r. – k. 24

W dniu 16 grudnia 2016 r. sporządzono protokół wskazań liczników zużycia wody ciepłej (142 m<sup>3</sup>), wody zimnej (151,287 m<sup>3</sup>), prądu (3 977,1 kWh), ogrzewania pokoju (3; 42 473; 63; 100,32), ogrzewania kuchni (220; 100,37; 3; 42 296).

dowód: protokół z dn. 16.12.2016 r. – k. 131

W dniu 19 grudnia 2016 r. powódka zgłosiła zastrzeżenia do zastanego stanu wynajmowanego mieszkania, które było zaniedbane i wymagało gruntownego sprzątania. Zastrzeżenia te wysłała pozwanej pocztą elektroniczną, załączając do niej zdjęcia. Na jednym ze zdjęć uwidoczniło się przycisk spłukiwania wody w toalecie z miejscami wytartą farbą w miejscach, w których był on zazwyczaj dotykany oraz szafkę łazienkową z odpryskującą farbą oraz uszkodzonymi drzwiczkami, które „wpadały” do wnętrza szafki. Zastrzeżenia obejmowały nieporządek pozostawiony w mieszkaniu, ponadto: brak żarówek w łazience, brak żarówek w salonie, usterki w żarówkach w sypialni, zapadający się materac, nie domykające się drzwi w salonie i garderobie, zepsuty prysznic w łazience, brak prawidłowego odpływu wody z brodzika, nieprzyjemny zapach z kanalizacji oraz fakt pozostawienia w kanapie w kartonie płyty grzewczej z kuchni.

W momencie zdania lokalu przez pozwaną, w dniu 25 czerwca 2017 r. strony procesu spisały protokół odbioru mieszkania, w którym został wskazano jedynie stany liczników zużycia prądu (4 699,2 kwh), wody ciepłej (163 m3), wody zimnej (173,723 m3) wraz z potwierdzeniem odbioru 2 komplety kluczy.

W dniu zdania mieszkania pozwana nie miała żadnych uwag co do stanu mieszkania, wręcz przeciwnie, powódka usłyszała, że wszystko jest ok.

dowód: wydruk wiadomości mailowej z dnia 19.12.2016 r. - k. 29 – 48; protokół z dn. 25.06.2017r. – k. 51; zeznania powódki słuchanej jako strona – k. 232v i 182v-183v; zeznania świadka R. M. – k. 230-231

Dopiero w mailu z dnia 2 lipca 2017 r., wysłanego o godz. 23:28 pozwana przesłała pozwanej wiadomość zawierającą uwagi w „kwestii odbioru mieszkania” w postaci:

1. uszkodzonej półki szklanej w lodówce,
2. porysowanej, poszarpanej poduszki od narożnika,
3. cieknącej wody z baterii umywalkowej;
4. brudnej kabiny prysznicowej;
5. brudnej lodówki

Wcześniej, w mailu z dnia 26 czerwca 2017 r. powódka domagał się jak najszybszego zwrotu przez pozwaną przekazanej jej kaucji.

W odpowiedzi na maila pozwanej w dniu 10 lipca 2017 r. powódka zażądała przedstawienia jej rachunków wystawionych przez dostawców mediów i usług poniesionych przez pozwaną w związku z przedmiotem najmu. Zaprzeczyła też, by istniały podstawy do obciążenia jej jakimikolwiek kosztami z tytułu rzekomych szkód.

dowód: protokół z dn. 25.06.2017r. – k. 51; wydruk wiadomości mailowych: z dn. 2.07.2017 r. – k. 54 i z dnia 26.06.2017 r. – k. 53

Pod koniec czerwca znajomy pozwanej R. J. wykonał na jej prośbę wymianę baterii, która przeciekała. Kapało przy baterii. Przekazał pozwanej, że trzeba ją wymienić, bo przecieka i w przeciwnym razie będziegniła szafka, bo woda będzie kapała z baterii. Naprawa została przez niego wykonana dla znajomej. Nie wystawił z tego tytułu żadnego rachunku.

W dniu 7 września 2017 r. pozwana przedstawiła pozwanej rozliczenia najmu za okres od dnia 16 grudnia 2016 r. do dnia 25 czerwca 2017 r., w którym po uwzględnieniu opłat za najem oraz media, saldo końcowe zużytych przez powódkę mediów wyniosło „minus” 724,83 zł. Wielkość ta została wyliczona przez pozwaną na podstawie danych zamieszczonych w otrzymanych przez pozwaną faktur za media, z uwzględnieniem okresu objętego umową najmu oraz stanu liczników spisanych przez strony procesu na początku umowy oraz w dniu jej zakończenia. Rozliczenie to uwzględniało obciążenie pozwanej kosztem funduszu remontowego wskazanego w opłatach za lokal wystawionych przez spółdzielnię mieszkaniową.

dowód: mail pozwanej do powódki z dnia 07.09.2017 r. wraz z załącznikiem w postaci rozliczenia – k. 67; rozliczenie umowy najmu nr (...) z dn. 7.09.2017 r. – k. 68 – 71; faktury i naliczenia opłat – k. 106-117; zeznania pozwanej słuchanej w charakterze strony – k. 232v-233v i 183v-184v; zeznania świadka R. J. – k. 232

Pozwana nie zwróciła na rzecz powódki dochodzonej pozwem kaucji w żadnej części.

okoliczność bezsporna

W sporządzonym przez pozwaną i jej teścia (reprezentującego przy tej czynności spółkę, w której pozwana była wraz z teściem byli w zarządzie) protokole zdawczo-odbiorczym z dnia 28 czerwca 2017 r. zostało wskazane, że w przekazywanym przez pozwaną tej spółce lokalu w lodówce jest uszczerbiona półka, w garderobie ruszający się kontakt, podłokietniki sofy się poszarpane, uszkodzona jest deszczownica.

dowód: protokół z dnia 28.06.2017 r.; zeznania świadka R. S. (1) – k. 232

Sąd zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie wyżej przywołanych dokumentów zgromadzonych w sprawie, których treść – w przeciwieństwie do ustalenia skutków z niej wynikających nie była przez strony procesu kwestionowana.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania złożone przez świadka R. M. i R. J.. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły także zeznania stron oraz świadka R. S. (2) i M. S. jednakże jedynie w tym zakresie, który znajdował potwierdzenie w przedstawionych przez strony dokumentach, które uznał za wiarygodne. Stąd też za wiarygodne Sąd uznał zeznania pozwanej w części, w jakiej podawała ona, iż przedmiotową umowę zawarła jako osoba prywatna, a nie przedsiębiorca – co nieskutecznie zarzucała jej powódka. Tym niemniej okoliczność ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż skutki jakie pozwana wywodziła z wprowadzonej przez siebie klauzuli, pozwalającej jej na wskazanie powódce w sposób wiążący w okresie siedmiu dni po ustaniu umowy najmu uszkodzeń substancji lokalu, w ocenie Sądu, w sprawie niniejszej nie zostały wykazane, o czym w dalszej części uzasadnienia. Sąd dał również wiarę pozwanej co wysokości niedopłaty wynikającej z wartości faktycznie zużytych przez powódkę mediów w okresie trwania umowy, które były w treści tej umowy ustalone w wartości uwzględniającej zamieszkiwanie przez powódkę w tym lokalu wyłącznie w pojedynkę, co przecież faktycznie nie miało miejsca, gdyż jak sama podawała to powódka oraz przesłuchany w sprawie w charakterze świadka R. M. – w lokalu tym zamieszkiwali oni w czasie najmu oboje. Zeznania pozwanej w tym zakresie, jak też w zakresie wielkości obciążających ją w związku z utrzymaniem wynajmowanego lokalu kosztów znajdowały też swoją podstawę w treści przedstawionych przez pozwaną dokumentów źródłowych w postaci faktur za media i opłaty naliczonych przez spółdzielnię.

Stąd też za wykazaną Sąd uznał zgłoszoną przez pozwaną w ramach zarzutu potrącenia wierzytelność z tytułu tej niedopłaty. Zarzuty powódki co do niezasadności tej należności nie zasługiwały na uwzględnienie. Wielkość tej niedopłaty została przez pozwaną bezspornie wykazana. Udowodnienie w tym zakresie zgłoszonego przez pozwaną zarzutu czyniło niezasadnym zgłoszone przez powódkę powództwo w części obejmującej tę wysokość. Z uwagi na powyższe zasądzeniu na rzecz powódki podlegał zwrot kaucji w kwocie 875,17 zł, stanowiącej różnicę między wysokością uiszczoną przez powódkę kaucji, a wysokością niedopłaty wynikającej z przedstawionego przez pozwaną rozliczenia opłat związanych z przedmiotem najmu, obciążających ostatecznie powódkę (1.600 zł – 724,83 zł = 875,17 zł). Kwota 875,17 zł została na rzecz powódki zasądzona wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 września 2017 r., gdyż już wówczas niewątpliwie pozwana miała wiedzę na temat wysokości należności z tytułu rozliczenia tych opłat, a zatem już wówczas powinna była dokonać zwrotu pozostałej części kaucji na rzecz powódki. Zdaniem Sądu fakt, iż pozwana tego rozliczenia nie akceptowała nie mógł skutkować po stronie pozwanej prawem do zatrzymania kaucji również i w tej części, która wykraczała ponad to rozliczenie.

Sąd nie uwzględnił natomiast zarzutu pozwanej w części w jakiej obejmował on pozostałe przedstawione w odpowiedzi na pozew należności.

Rozstrzygając w powyższy sposób Sąd miał na uwadze, iż w zakresie zgłoszonego pozwanej w dniu 2 lipca 2018 r. uszkodzenia szklanej półki w lodówce, z uwagi na termin tego zgłoszenia – zarzut powódki, iż do uszkodzenia tego elementu doszło już po jej wyprowadzeniu się z mieszkania pozwanej był skuteczny. Zarzut ten nie został bowiem przez pozwaną obalony, a ciężar wykazania tego, iż za uszkodzenie tego elementu winę ponosi powódka (vide: §4 pkt. 3 umowy zdanie pierwsze in fine) obciążał właśnie pozwaną. Z okoliczności tej to ona bowiem wywodziła korzystny dla siebie skutek w postaci prawa do zatrzymania dalszej części kaucji. Wprawdzie dążąc do wykazania tej okoliczności

pozwana przestawiła zdjęcie znajdujące się na k. 212 akt sprawy, jednak był to dowód niewystarczający do tego by w oparciu o niego ustalić, iż uszkodzenie to powstało do dnia 25 czerwca 2017 r., a więc do dnia, do którego z lokalu pozwanej korzystała powódka. Tego, iż do uszkodzenia tego doszło do tego właśnie dnia nie potwierdzał nawet sporządzony przez pozwaną i jej teścia (reprezentującego przy tej czynności spółkę, w której i on i pozwana byli członkami zarządu). Był to bowiem dokument sporządzony w dniu 28 czerwca 2017 r. a zatem nie stwierdzał on stanu sprzed daty jego sporządzenia. Zeznania pozwanej co do tej okoliczności, jak przesłuchanego w sprawie w tym celu jej teścia Sąd ocenił zaś jako niewiarygodne, gdyż – jak już to wskazano na wstępie – nie znajdowały one w tej części potwierdzenia w pozostałym uznanym za wiarygodny materiale dowodowym.

Zdaniem Sądu powódka skutecznie też zakwestionowała wskazywaną przez pozwaną okoliczność ponoszenia odpowiedzialności za zniszczenie poduszki podłokietnika w kanapie. Wskazywany przez powódkę koszt ponownego obszycia tej poduszki nie został bowiem wykazany. Przedstawiona przez pozwaną sposób wyceny tej szkody poprzez przedłożoną do akt sprawy wycenę obszycia obu poduszek (znajdująca się na k. 120 akt sprawy) nie uwzględniała bowiem tego, że znajdująca się w mieszkaniu pozwanej kanapa była już meblem kilkuletnim i do tego meblem używanym. Co więcej powódka nie wykazała też, gdyż nie wynikało to z przedstawionej przez nią wyceny jaki materiał został w tej wycenie uwzględniony podczas jej sporządzenia, ani by faktycznie wycena ta odejmowała i dotyczyła podłokietnika wskazanego przez pozwaną w jej mailu z dnia 2 czerwca 2017 r. Brak wykazania tych okoliczności zarzucała zaś powódka. Nadto, jak zeznali świadek R. M. i powódka - podłokietniki tej kanapy zostały wykonane z tzw. sztucznej skóry obiciowej, która – co jest wiedzą powszechną - jest materiałem niezbyt trwałym i z upływem czasu mającym tendencję do „ukruszania” się. Za tę właściwość materiału powódka, nawet w sytuacji przyjęcia, iż zdała lokal wraz z podłokietnikami w stanie jak widoczny na zdjęciu znajdującym się na k. 207, nie ponosiłaby jednak odpowiedzialności. Widoczne na tym zdjęciu uszkodzenie wynika bowiem z normalnego zużycia materiału, które powstało w miejscu jego typowego, częstego używania (wewnętrzna część oparcia kanapy).

Nieskutecznie też ze zgłoszonej powódce w mailu z dnia 2 czerwca 2017 r. okoliczności przeciekania wody w baterii – pozwana wywodziła obecnie odpowiedzialność za zniszczenie szafki, w której bateria ta była osadzona. Pozwana nie zgłosiła bowiem powódce w terminie przewidzianym zredagowaną przez nią samą umową, że powódka uszkodziła łazienkową szafkę. Nie są to zaś pojęcia tożsame. Z tytułu ciekającej wody w łazience (przy założeniu w ogóle, że ten fakt mogłaby być odpowiedzialna powódka) wartością koniecznej naprawy mógłby być co najwyżej koszty wymiany uszczelki, a nie całej i tak już mocno zużytej szafki, nawet w sytuacji ustalenia tego kosztu w wysokości połowy prognozowanego kosztu zakupu nowej szafki.

Jako gołosłowne zostały też przez Sąd ocenione zgłoszone przez pozwaną powódce zabrudzenia w postaci: brudnej lodówki oraz kabiny i baterii prysznicowej. Tych zabrudzeń nie potwierdzał bowiem nawet protokół kolejnego przekazania mieszkania przez powódkę, do którego doszło przecieź w dniu 28 czerwca 2017 r. Skoro bowiem w tej dacie pozwana już przestała dysponować mieszkaniem (wydała je „swojej” spółce) i nie zostało wówczas wskazane, że taki bród w mieszkaniu się znajdował, to podanie powódce w mailu z dnia 2 lipca 2017 r., że takie zabrudzenia zostały przez pozwaną stwierdzone za prawdziwą okoliczność uznane być nie mogło. Co więcej przy objęciu mieszkania powódka zgłaszała pozwanej, że kabina i bateria prysznicowa są brudne (vide: załączone do zgłoszenia powódki zdjęcia z k. 33-34), więc też również z tego powodu czynienie powódce zarzutu, że oddałyby w tym zakresie mieszkanie w takim stanie w jakim je zastała jest niezrozumiałe. Powyższe uwagi dotyczyły także zgłoszonej przez pozwaną w ramach potrącenia należności opisanej jako „kara umowna” za sprzątnięcie.

Z kolei objęta zgłoszonym przez pozwaną potrąceniem należność w postaci kosztu porady prawnej w wysokości 200 zł pozostawała niezwiązana z celem zabezpieczenia, z powodu którego kaucja została przez powódkę pozwanej przekazana, a zatem nie mogła zostać z kaucji tej przez pozwaną pobrana. Pozwana nie wykazała też, by przysługiwało jej uprawnienie z jakiegokolwiek innego tytułu do obciążenia powódki tą należnością.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził na rzecz powódki od pozwanej wyżej wskazaną kwotę 875,17 zł stanowiącej różnicę pomiędzy wysokością uiszczoną przez powódkę kaucji, a kwotą należności z tytułu zwrotu wydatków związanych z korzystaniem z mieszkania, do których poniesienia zobowiązana była względem pozwanej powódka.

Orzeczenie wydano w oparciu o art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz.U.05.31.266, ze zm.) w zw. z art. 353<sup>1</sup> kc.

Rozstrzygnięcie o przyznanych stronie powodowej odsetkach wydano w oparciu o przepis art. 481 §1 kc, który to przepis stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem wymagalnego świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

Fakt częściowego utrzymania się przez powódkę ze zgłoszonym w pozwie roszczeniem znalazł swoje odzwierciedlenie w treści rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w punkcie III wyroku. W zakresie żądania różnicy pomiędzy dochodzoną kwotą, a kwotą zasądzoną od pozwanej - powódka została bowiem uznana za przegrywającą spór. W konsekwencji Sąd uznał, że powódka w stosunku do pierwotnie zgłoszonego roszczenia utrzymała się w 54,7% i w tym zakresie wygrała proces, pozwana zaś w pozostałej części.

Na koszty procesu składały się koszty poniesione przez stronę powodową w postaci: uiszczonej opłaty sądowej w kwocie 30 zł, wynagrodzenia z tytułu kosztów zastępstwa procesowego strony powodowej przez występującego w sprawie adwokata, które to wynagrodzenie zostało ustalone w wysokości pojedynczej stawki minimalnej przewidzianej w przewidzianej w §6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych, tj. w kwocie 900 zł i wydatku w postaci opłaty od pełnomocnictwa – 17 zł oraz kosztów stawiennictwa powódki na rozprawie, do którego została przez Sąd zobowiązana, a które poniosła w wysokości 376,81 zł; a także koszty poniesione przez stronę pozwaną w postaci: wydatku w wysokości 17 zł opłaty skarbowej od złożonego do akt sprawy pełnomocnictwa oraz wynagrodzenia z tytułu kosztów zastępstwa procesowego pozwanej przez występującego w sprawie radcę prawnego, które to wynagrodzenie zostało ustalone w wysokości tej samej stawki, tj. w kwocie 900 zł. W sprawie brak było podstaw do tego by stawki wynagrodzenia pełnomocników obu stron ustalić w wysokości podwójnej, gdyż wówczas wysokość tego wynagrodzenia przekroczyłaby wartość przedmiotu sporu.

Skoro więc stosownie do przewidzianej w art. 100 kpc zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu – pozwaną obciążało 54,7% poniesionych przez strony procesu kosztów procesu, czyli 1.225,72 zł (2.240,81 zł × 54,7%), a koszty te poniosła dotychczas jedynie w wysokości 917 zł, to różnica tych kwot, tj. 308,72 zł została zasądzona przez Sąd od pozwanej na rzecz powódki.

SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

## ZARZĄDZENIE

1. odnotować w rep. C i w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom obu stron

G., dnia 08.02.2019 r.